

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4358

Dosar nr.21/64/2011

Ședința publică de la 25 octombrie 2012

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

La data de 27 septembrie 2012, s-au luat în examinare recursurile declarate de pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X., prin Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., împotriva Sentinței civile nr.X/F din 9 iunie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 27 septembrie 2012 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 11 și, ulterior, 25 octombrie 2012

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

Prin Sentința nr.X/F din 9 iunie 2011, Curtea de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată și precizată de reclamanta Admite acțiunea formulată și precizată de reclamanta S.C. .X. SA, reprezentată prin administrator judiciar Casa de Insolvență .X. SPRL .X., în contradictoriu cu pârâții Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționarea a Contestațiilor și A.N.A.F. - Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii .X., și a dispus anularea Deciziei nr.X/ 08.10.2010, emisă de primul pârât, precum și a Deciziei de calcul a accesoriilor nr..X./01.06.2009, emisă de cel de-al doilea pârât, pentru suma de .X. lei, reținută în sarcina reclamantei cu titlu de obligații fiscale. De asemenea, au fost obligați pârâții la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în sumă de .X. lei taxă timbru și timbru judiciar.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

S.C. .X. SA a fost privatizată la data de 07.01.2005 (dată la care a fost vândut pachetul de acțiuni al societății). în contextul unor măsuri pentru accelerarea privatizării și creșterea activității societăților privatizate, Statul Român a decis să acorde o serie de facilități fiscale constând în eșalonări la plata obligațiilor fiscale și scutiri de la plata unora dintre obligațiile fiscale.

Actul normativ principal în acest sens îl constituie O.U.G. nr.26/2005, pe baza căruia a fost, apoi, elaborată legislația secundară, respectiv Ordinul Comun înregistrat sub nr. X/ 30.01.2007 la AVAS și sub nr. X/ 30.01.2007 la Ministerul Finanțelor, prin care s-au stabilit, la nivel național, condițiile concrete de aplicare a O.U.G. nr. 26/2005.

Din analiza documentelor menționate, rezultă faptul că S.C. .X. SA a beneficiat de eșalonări pentru o sumă totală de aproximativ 13 milioane RON pentru o perioadă de 5 ani, cu termen de grație de 6 luni.

S.C. .X. SA apreciază că obligațiile accesorii nu au fost legal stabilite, întrucât O.U.G. nr. 26/2005, Ordinul Comun și Actul Adițional prevăd posibilitatea stabilirii de obligații fiscale accesorii doar după data pierderii facilităților.

Aplicând principiul de drept roman *audiatur et altera pars* înaintea luării deciziei, organul fiscal este întotdeauna obligat și era obligat inclusiv în această cauză să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la/aptele relevante pentru luarea deciziei.

În esență, din punct de vedere formal, reclamantei nu i s-a acordat legal dreptul la apărare înainte de întocmirea deciziei de impunere - fapt prevăzut de art.9 din O.G. nr.92/2003.

Or, sub acest aspect, instanța are în vedere atât dispozițiile legale naționale cât și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și practica judiciară a instanțelor naționale care au receptat această jurisprudență, spre exemplu Decizia civilă nr.X/ 21.05.2009 depusă la dosar, a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Întrucât pârâta a nesocotit dreptul reclamantei la apărare, înainte de a emite decizia privind obligațiile fiscale, se reține ca nelegală formal decizia de impunere atacată.

Un alt aspect de nelegalitate a deciziei de impunere îl reține instanța de fond din faptul că decizia nu a fost motivată, iar motivarea ulterioară nu poate fi primită ca justificativă și legală deoarece motivarea nu poate fi oferită ulterior, pentru că motivarea este inerentă actului administrativ fiscal și stă la baza emiterii acestuia. Pe cale de consecință, dacă motivarea lipsește, legalitatea actului administrativ fiscal emis fără motivare nu mai poate fi susținută.

Se reține din actele dosarului raportat la prevederile legale că nu există cadru juridic fiscal pentru stabilirea acestor obligații fiscale accesorii, contestate în cauză.

Se constată că pârâta a justificat decizia de impunere și potrivit concluziilor formulate de organul fiscal, stabilirea obligațiilor fiscale accesorii s-a tăcut automat de către calculatorul A.F.P. Contribuabili Mijlocii .X., în momentul în care au fost revocate facilitățile fiscale acordate contribuabilului. Făcând trimitere la precizarea de acțiune, subliniază faptul că se află în afara oricărui cadru procedural. O asemenea procedură nu este cunoscută în dreptul fiscal și nici în cel european, tocmai pentru că ea ar fi o procedură arbitrară, în afara oricărui control de legalitate. Ar trebui menționat doar faptul că o asemenea procedură ignoră orice documente juridice, precum cele invocate în argumentația pe fond, care fixează un alt regim juridic al obligațiilor fiscale accesorii, iar în cauză trebuie anulate actele administrative fiscale și pentru acest motiv.

Ca atare, din punct de vedere legal, pentru aspectele reținute mai sus, se apreciază că nu au fost respectate prevederile legale de către pârâtă și că pentru aceste neregularități procedurale se impune înlăturarea acestor acte.

Cât privește fondul cauzei, instanța de fond reține că, în speță, sunt incidente prevederile O.U.G. nr. 26/2004 (M. Of. nr. 385/30.042004), art.26 alin.(8) care prevede că pentru obligațiile bugetare ce fac obiectul înlesnirilor la plată prevăzute la alin.(1), (2) și (3) nu se calculează și nu se datorează dobânzi și penalități de orice fel între data transferului dreptului de proprietate și data emiterii ordinului comun și ale art.II alin.(2) din O.U.G. nr.26/2005, aprobată prin Legea nr.244/2005. Potrivit acestor prevederi legale, societățile comerciale la care transferul dreptului de proprietate a avut loc până la data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe de urgență sau la care s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare de acțiuni înainte de data intrării în vigoare a acestui act normativ, cuprinzând clauze referitoare la acordarea de înlesniri la plata de către autoritatea implicată în privatizare, cu creditorii bugetari vor beneficia de înlesnirile la plată reglementate de prevederile Legii nr.137/ 2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția prevederilor art.18 alin.(6) ind.2 și/ sau ale O.U.G. nr.26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.442/2004, cu modificările ulterioare, după caz, inclusiv pentru creanțele preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului de la Casa Națională de Asigurări de Sănătate, în temeiul O.U.G. nr. 95/2003 privind preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare a unor creanțe

bugetare în vederea încasării și virării lor la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 557/2003.

Art. II alin.(2) ind.1, prevede că pentru obligațiile bugetare ce fac obiectul înlesnirilor la plată prevăzute la alin.(1) și (2) nu se calculează și nu se datorează dobânzi și penalități de orice fel între data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor și data emiterii ordinului comun.

Art. II alin.(2) ind.2, prevede că obligațiile bugetare, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere calculate până la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor, ce fac obiectul înlesnirilor la plată prevăzute la alin.2, se scutesc la plată și în situația în care debitul principal a fost achitat.

Art. II alin.(2) ind.3, prevede că în cazul în care, după semnarea ordinului comun privind acordarea de înlesniri la plată prevăzute la alin.(1) și (2), se constată că în perioada cuprinsă între data eliberării certificatului de obligații bugetare și data emiterii ordinului comun s-au încasat sume reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare, inclusiv dobânzi și penalități de orice fel, aferente, prin plată, compensare, executare silită și alte modalități prevăzute de reglementările legale în materie și care sunt cuprinse în suma care face obiectul eşalonării la plată, societățile comerciale vor achita ratele eşalonate până la concurența sumei rămase de plată, iar în cazul în care sunt cuprinse în suma care face obiectul scutirii de plată, acestea nu se restituie și nu se compensează.

De asemenea, se rețin dispozițiile art.1 alin.(4) din Ordinul comun nr.X/30.01.2007 emis de AVAS și Ministerul Finanțelor sub nr.X/03.01.2007, în sensul că: „Potrivit art. III din Actul adițional nr.X/1633 din 23.05.2008 pentru obligațiile bugetare ce fac obiectul înlesnirilor la plată acordate prin ordinul comun și prezentul act adițional, nu se calculează și nu se datorează obligații fiscale accesorii, de la data transferării dreptului de proprietate asupra acțiunilor și până la data ordinului comun”.

În esență, față de prevederile legale sus menționate și față de actele de la dosar, rezultă că, pentru perioada 30.01.2007 - 22.05.2008, S.C. .X. SA nu datorează nici dobânzi, nici penalități de întârziere, acestea fiind calculate în mod nelegal de organul fiscal, motiv pentru care ele vor fi anulate.

Față de cele arătate, se reține că Decizia nr..X./08.10.2010 emisă de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de soluționare a contestațiilor .X. și Decizia de impunere nr..X. din 01.06.2009 de calcul și stabilire a obligațiilor fiscale accesorii în sarcina reclamantei sunt nelegale, urmând a fi anulate.

2. Calea de atac exercitată

2.1. Împotriva acestei soluții, considerând-o netemeinică și nelegală, au declarat recurs Agenția Națională de Administrare Fiscală și

Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X., prin Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., care au invocat ca temei dispozițiile art.304 pct.9, în condițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, susținând, în esență, că hotărârea pronunțată de instanța de fond este nelegală și netemeinică, fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii.

Referitor la concluzia instanței de fond, că decizia de calcul a accesoriilor este nemotivată, ceea ce atrage nulitatea actului administrativ-fiscal, se susține că formularul tipizat folosit, aprobat prin ordin al Președintelui A.N.A.F. cuprinde toate elementele cerute de lege: natura obligației, perioada, cuantumul, etc., precum și dispozițiile legale aplicabile.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de nelegalitate reținut de instanța de fond constând în neaudierea contribuabilului, se susține că în cauză nu a fost vorba de o inspecție fiscală pentru a fi necesară audierea contribuabilului, fiind incidente prevederile art.9 lit.d) din Codul de procedură fiscală.

Pe de altă parte, se mai argumentează că la art.46 din Codul de procedură fiscală, care enumeră motivele de nulitate a actului administrativ fiscal, legiuitorul nu a menționat și motivul invocat de societatea comercială, astfel încât concluzia instanței de fond este lipsită de temei legal.

În ceea ce privește fondul cauzei, s-a susținut, în esență, că instanța de fond a reținut în mod nelegal și netemeinic că nu ar datora obligațiile de plată accesorii stabilite prin Decizia de impunere nr..X. din 1.06.2009, în sumă totală de .X. lei reprezentând majorări de întârziere, așa cum acestea au fost menținute prin Decizia nr.X din 8.10.2010 emisă în soluționarea contestației fiscale formulate de societatea comercială.

Astfel, argumentează cele două autorități recurente, societatea comercială a beneficiat de înlesniri la plată acordate prin Ordinul comun nr.X/ 30.01.2007 emis de A.V.A.S. și M.F.P. și prin Actul adițional nr.X din 23.04.2008 și nr.X din 23.05.2008, în care s-a prevăzut că pentru înlesnirile respective nu se datorează accesorii între data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor (7.11.2005) și data emiterii ordinului comun (30.01.2007).

Or, susțin autoritățile fiscale recurente, prin Decizia nr..X. din 1.06.2009, au fost calculate accesoriile pentru perioada următoare: 30.01.2007 și 22.05.2008, data emiterii actului adițional, legiuitorul instituind regimuri juridice diferite pentru obligațiile bugetare la care se referă art.26 alin.(6) din O.U.G. nr.26/2004, față de obligațiile bugetare la care se referă art.26 alin.(8) din aceeași ordonanță de urgență.

Deci, cu alte cuvinte, susțin recurente, legiuitorul nu a prevăzut ca dispozițiile art.26 alin.(8) din O.U.G. nr.26/2004 să se aplice și pentru

obligățiile fiscale prevăzute la alin.(6) de la art.26 din aceeași ordonanță de urgență.

În concluzie, s-a cerut admiterea celor două recursuri, cu consecința respingerii acțiunii și menținerii actelor administrative fiscale.

2.2. Societatea comercială intimată a depus întâmpinare și Concluzii scrise prin care a invocat excepțiile care au fost soluționate prin Încheierea din 27.09.2012.

Cu privire la fondul cauzei, societatea comercială a răspuns criticilor formulate în cele două recursuri, solicitând respingerea ca nefondate a acestora și susținând, în esență, că soluția instanței de fond este legală și temeinică.

Astfel, s-a argumentat, în esență, că instanța de fond a reținut în mod întemeiat că organele fiscale care nu au procedat la audierea contribuabilului înainte de emiterea deciziei de impunere, i-au încălcat dreptul la apărare.

De asemenea, s-a argumentat că instanța de fond a reținut în mod corect și cel de-al doilea motiv de nelegalitate a deciziei de impunere care nu a fost motivată în conformitate cu prevederile legale.

În ceea ce privește fondul litigiului, societatea comercială a susținut că soluția pronunțată de Curtea de apel este legală și temeinică, iar pentru perioada 30.01.2007 - 22.05.2008 nu datorează nici un fel de accesorii, așa cum în mod nelegal au reținut organele fiscale.

În concluzie, intimata-reclamantă a solicitat respingerea recursurilor și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

3. Soluția instanței de recurs

Recursurile sunt întemeiate pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare, criticile fiind tratate împreună.

3.1. În ceea ce privește criticile referitoare la motivele de nelegalitate ale actelor administrativ-fiscale reținute de instanța de fond

a) Așa cum s-a arătat și în expunerea rezumativă de la pct.1 al acestor considerente, instanța de fond a reținut nulitatea actelor administrative fiscale atacate, în primul rând, ca urmare a faptului că „reclamantei nu i s-a acordat legal dreptul la apărare înainte de întocmirea deciziei de impunere - fapt prevăzut de art.9 din O.G. nr.92/2003”.

Într-adevăr, în cauză, este necontestat că autoritatea fiscală competentă, mai înainte de emiterea Deciziei de impunere nr..X. din 1.06.2009, nu a procedat la audierea contribuabilului așa cum cer prevederile art.9 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora: „Înainte luării deciziei, organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei”.

În cauză, prin Decizia de impunere nr..X. din 1.06.2009, organul fiscal a stabilit ca obligație bugetară suplimentară în sarcina societății comerciale, suma totală de .X. lei, cu titlu de accesorii reprezentând:

- X lei majorări de întârziere aferente TVA;
- X lei majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din salarii;
- X lei majorări de întârziere aferente vărsămintelor de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate;
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări sociale datorată de angajator;
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări socială datorată de asigurați;
- X lei majorări de întârziere aferente fondului de accidente și boli profesionale;
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări pentru șomaj datorată de angajator;
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări pentru șomaj datorată de asigurați,
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de angajator,
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de asigurați,
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției de asigurări de sănătate pentru persoane aflate în concediu medical sau pentru îngrijire copil;
- X lei majorări de întârziere aferente contribuției pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice.

Decizia de impunere nr..X./2009 reprezintă un act administrativ fiscal în sensul art.41 din Codul de procedură fiscală, care la art.46 enumeră cauzele de nulitate absolută a actului administrativ fiscal care se poate constata la cerere sau din oficiu, între care nu se regăsește și cazul reglementat la art.9 alin.(1) din același cod.

Astfel fiind, în condițiile art.2 alin.(3) din Codul de procedură fiscală, devin aplicabile prevederile art.105 alin.(2) din Codul de procedură civilă, nefiind vorba de o nulitate anume prevăzută de lege, era necesar ca partea să probeze existența unei vătămări care nu putea fi înlăturată decât prin anularea actului.

Or, în cauză, societatea comercială nu a invocat o astfel de vătămare, existența și întinderea debitelor la care au fost calculate accesoriile nefiind contestate de către intimata-reclamantă, nici în cadrul contestației fiscale și nici în cadrul acțiunii cu care a investit instanța.

De altfel, art.9 alin.(1) din Codul de procedură fiscală se referă la obligația autorității, corelativă dreptului contribuabilului de a-și exprima punctul de vedere cu privire la fapte și împrejurări de fapt relevante în luarea deciziei, în timp ce apărările societății comerciale au constat în susțineri referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale incidente în cauză, pe care și le-a formulat pe deplin în contestația fiscală și în acțiunea cu care a investit instanța de contencios administrativ și fiscal.

Astfel fiind, Înalta Curte constată că în cauză, nu a existat o încălcare a dreptului la apărare și nicio cauză de nulitate absolută a Deciziei de impunere nr..X./2009, cum a reținut fără temei instanța de fond, criticile formulate în recurs fiind întemeiate.

b) În al doilea rând, instanța de fond a reținut că un alt motiv de nelegalitate al Deciziei nr..X./2009 îl reprezintă faptul că aceasta nu a fost motivată în conformitate cu dispozițiile legale incidente, concluzie lipsită de temei legal.

Într-adevăr, la art.43 din Codul de procedură fiscală, care reglementează conținutul și motivarea actului administrativ fiscal, la lit.d), e) și f) se specifică expres că actul trebuie să cuprindă obiectul, motivele de fapt și de drept.

În cauză, din analiza Deciziei nr..X./2009, se observă că aceasta nu cuprinde o prezentare analitică a faptelor, dar în conținutul său (27 pagini – v.filele 23-50 din dosarul de fond) sunt evidențiate debitele principale, numărul de zile de întârziere și suma calculată ca accesoriu (majorare de întârziere), cu indicarea documentului prin care s-a individualizat și data când a fost depus, fiind indicate și dispozițiile legale incidente.

Astfel fiind, instanța de recurs constată că Decizia nr..X./2009 satisface cerințele art.43 din Codul de procedură civilă, concluzia instanței de fond fiind lipsită de temei legal.

3.2. În ceea ce privește criticile referitoare la concluziile instanței în legătură cu fondul litigiului.

Așa cum s-a arătat în expunerea rezumativă prezentată la pct.1 al acestor considerente, Curtea de apel a reținut, în esență, că societatea comercială nu datorează obligațiile fiscale stabilite prin Decizia nr..X./ 2009 pentru perioada 30.01.2007 și 22.05.2008, concluzie lipsită de temei.

Astfel, societatea comercială nu contestă că înlesnirile la plată i-au fost acordate în condițiile stabilite prin Ordinul comun nr.X/X din 30.01.2007 și a Actului adițional la ordinul comun cu nr.X/X/2008.

Or, potrivit art.4 din ordinul comun, modificat prin actul adițional „nerespectarea condițiilor și a termenelor în care s-au aprobat înlesnirile la plată prin ordinul comun și actul adițional atrage anularea acestora, începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă neplătită și obligația de plată a obligațiilor fiscale accesorii calculate

de la data la care termenele și/ sau condițiile nu au fost respectate, iar sumele scutite la plată prin ordinul comun și actul adițional se repun în sarcina debitorului și se recuperează conform prevederilor legale în vigoare, împreună cu eventualele obligații fiscale accesorii.

De menționat că societatea comercială recurentă nu a contestat existența debitelor principale pentru plata cărora, de altfel a și primit înlesnirile respective, necontestând nici nerespectarea condițiilor ce i-au fost stabilite prin ordinul comun și actul adițional, despre care a și fost înștiințată cu Adresa nr.X M din 10.07.2009 și cu Adresa nr.X M din 14.07.2009.

Mai mult, societatea comercială recurentă nu a contestat nici măsura pierderii înlesnirilor la plată acordate prin ordinul comun și actul adițional care i-a fost comunicată cu Adresa nr.X M din 6.08.2009.

Or, într-o astfel de situație, în mod legal, organul fiscal competent a constatat incidența art.4 din ordinul comun, modificat prin actul adițional și în temeiul art.88 lit.c) și art.119 din Codul de procedură fiscală a calculat și stabilit accesoriile aferente debitelor respective, fiind emisă Decizia nr.X/2011 din 5.01.2010.

Societatea comercială a susținut, iar instanța de fond și-a însușit susținerea că intimata-reclamantă nu datorează accesoriile calculate prin Decizia de impunere nr..X./2009, aferente perioadei 30.01.2007 – 22.05.2008, reținând incidența prevederilor art.26 alin.(6) și (8) din O.U.G. nr.26/2004, ale Ordinului comun nr.X din 30.01.2007 și Actului adițional nr.X/2008, ceea ce este lipsit de temei legal.

Într-adevăr, potrivit art.26 din O.U.G. nr.26/2004 privind unele măsuri pentru finalizarea privatizării societăților comerciale aflate în portofoliul Autorității pentru Privatizarea și Administrarea Participațiilor Statului și consolidarea unor privatizări, „(1) A.P.A.P.S. și instituțiile bugetare creditoare, la solicitarea A.P.A.P.S., vor acorda societăților comerciale cu capital majoritar de stat, aflate în proces de privatizare, următoarele înlesniri:

a) scutirea totală sau parțială de la plată a obligațiilor restante la data de 31 decembrie 2003, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare, precum și credite și garanții acordate de creditorii bugetari;

b) scutirea totală sau parțială de la plată a obligațiilor reprezentând creanțe proprii și credite bugetare gestionate de către APAPS;

c) scutirea totală sau parțială de la plată a obligațiilor restante la data de 31 decembrie 2003 către bugetele locale, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri, precum și a celor reprezentând creanțele proprii și a celor provenite din credite bugetare gestionate de autoritatea administrației publice locale;

d) în cazul scutirii parțiale, diferența rămasă de plată în sarcina societății comerciale va fi achitată eșalonat pe o perioadă de până la 5 ani, cu 6 luni perioadă de grație, cuprinsă în perioada de eșalonare, conform graficului întocmit de către creditorul bugetar, autoritatea administrației publice locale sau A.P.A.P.S., după caz;

e) scutirea de plată a dobânzilor și a penalităților de orice fel aferente obligațiilor bugetare datorate și neachitate la data de 31 decembrie 2003, cuprinse în certificatele de obligații bugetare, calculate până la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor;

f) scutirea totală de la plată a dobânzilor și a penalităților de orice fel aferente creanțelor prevăzute la lit. b), cuprinse în notificările emise de A.P.A.P.S., calculate până la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor.

(3) De la prevederile alin. (1) lit. a) fac excepție obligațiile bugetare restante ale societăților comerciale, reprezentând contribuția pentru pensia suplimentară, contribuția individuală de asigurări sociale, contribuția individuală pentru asigurările de șomaj, TVA suspendată în vamă, impozitul pe veniturile din salarii, impozitul pe dividende și celelalte impozite cu reținere la sursă, pentru care se acordă următoarele înlesniri:

a) eșalonarea la plată a obligațiilor bugetare restante pe o perioadă de până la 5 ani, cu o perioadă de grație de 6 luni, cuprinsă în perioada de eșalonare, conform graficului întocmit de creditorul bugetar care administrează venitul respectiv;

b) scutirea de plată a dobânzilor și penalităților de orice fel aferente obligațiilor bugetare eșalonate conform lit. a), calculate până la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor;

c) TVA suspendată în vamă se va înscrie în primul decont de TVA deus după privatizare atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, fără plata efectivă a acesteia. Se scutesc de la plată dobânzile și penalitățile de întârziere aferente TVA suspendate în vamă, calculate până la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor. Reflectarea în contabilitate a acestor operațiuni se efectuează potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

(4) De la prevederile alin.(1) fac excepție obligațiile bugetare restante ale societăților comerciale, datorate Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, și contribuția angajaților pentru asigurările sociale de sănătate, pentru care se acordă, după caz, următoarele înlesniri:

a) eșalonarea obligațiilor bugetare restante pe o perioadă de 5 ani, cu 6 luni perioadă de grație, cuprinsă în perioada de eșalonare;

b) scutirea la plată a dobânzilor și penalităților de orice fel aferente obligațiilor bugetare prevăzute la lit. a), calculate până la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor.

(6) Obligațiile bugetare datorate și neachitate până la data emiterii ordinului comun, de natura celor prevăzute la alin.(1) și/sau (3) și care nu fac obiectul înlesnirilor la plată, se eșalonează la plată pe o perioadă de până la 5 ani, cu o perioadă de grație de 6 luni, cuprinsă în perioada de eșalonare, prin emiterea unui act adițional la ordinul comun”.

Deci, din textele legale citate mai sus, rezultă că există temei legal pentru exonerarea de la plata accesoriilor pentru perioada 07.01.2005 (data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor) și 30.01.2007 (data emiterii ordinului comun), dar nu și pentru perioada următoare: 30.01.2007 și 22.05.2008, care a făcut obiectul calculului și impunerii realizate prin Decizia nr..X./2009.

Astfel fiind, recursurile sunt întemeiate, soluția instanței de fond fiind nelegală și netemeinică.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursurile declarate de pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X., prin Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., împotriva Sentinței civile nr.X/F din 9 iunie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și respinge acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. SA, ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 octombrie 2012.

X